

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑΔΑΣ τοῦ Τζὼν Μίλιγκστον Σύγκ (μετάφρ. Π. Κατσέλη — ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ τῶν Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου.

Θίασος Κοκκίνη — Μακρῆ με συμμετοχὴ τῆς κ. Ἀλέκας Κατσέλη. — Θέατρον Βασιλικόν.

Ἡ παρουσία τοῦ μουσικοδραματικοῦ θιάσου Μ. Κοκκίνη — Ορ. Μακρῆ στὴν πόλη μας ἀποτελεῖ μιὰ ὄαση στὴ θεατρικὴ ἐρημία ποὺ μᾶς περιβάλλει. Ἡ πρώτη ἐμφάνιση τοῦ θιάσου ἐγίνε με τὴν ἐπιθεώρηση «Ἡ ζωὴ περνᾷ» τῶν κ. κ. Σακελλάριου — Γιαννακοπούλου καὶ με τὸ μονόπρακτο δράμα «Ἡ σκιά τῆς κοιλάδας» τοῦ Τζὼν Μίλλιγκστον Σύγκ κατὰ μετάφραση τοῦ σκηνοθέτου τοῦ θιάσου κ. Πέλου Κατσέλη. Γιὰ τὴν ἐπιθεώρηση δὲν θ' ἀσχοληθῶ, ἀρκεῖ μονάχα νὰ σημειώσω ὅτι οἱ δύο ἄσοι τῆς κωμωδίας Κοκκίνης καὶ Μακρῆς ἦταν ὑπεραρκετοὶ νὰ σκορπίζουν τὸ ἀκράτητο γέλιο στοὺς θεατές. Ὅσοι γιὰ τὸ δράμα, ἢ ἐντύπωσή μου εἶναι ὅτι ἔχει πολλὴ πρωτοτυπία καὶ πάθος, παρουσιάζει ὁμως καὶ πολλὰ παραξενιὰ καὶ ἀπίθανότητες γιὰ τὴν ἐλληνικὴ νοοτροπία. Ἐχει τὴν ἀτμόσφαιρα τῶν βορείων κλιμάτων, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῆ καὶ νὰ τὸ νιώσῃ ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ. Ἡ πρωταγωνίστρια Ἀλέκα Κατσέλη στὸ ρόλο τῆς Ν. Μπέρκ στάθηκε πολὺ καλὰ καὶ κατῶρθωσε νὰ δώσῃ τὸν ἀέρα τῆς γυναίκας τοῦ βορρᾶ με τοὺς παράξενους γιὰ μᾶς τρόπους καὶ τὰ ὀρμητικὰ ἔντισιχα. Ὁ Μ. Μπούχλης ὡς Ντὶν Μπέρκ ἀρκετὰ πετυχημένος, ἀλλὰ τὸ μικρὸ ἀναστημά του ἔδινε κάποιον τόνον κωμικότητος ἀταίριαστη στὴ σοβαρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀγάπης. Οἱ ἄλλοι δύο, Ι. Μαρίνος (Ξένος) καὶ Μ. Κωνσταντίνου (Μάϊκελ) ἔπαιζαν τοὺς ρόλους τῶν κάπως ρωμέϊκα, δὲν μοῦ φάνηκαν πῶς ἔδωκαν τὸ ὕφος βορείων ἀνθρώπων.

Ἡ δευτέρα ἐμφάνιση τοῦ θιάσου με τὴν κωμαδία «Παράνομος κυκλοφορία» τῶν Γιαννακόπουλου καὶ Σακελλάριου ἄρесе τὸ κοινὸ περισσότερο, παρὰ ἡ πρώτη. Γιὰ τὴν κωμωδία εἶχε πολλὰ ἀντιθέσεις καὶ παρεξηγήσεις καὶ διάλογο ἔξυπνο, καθὼς καὶ εἰκόνες χτυπητές, ἀλλὰ καὶ οἱ ἥθοποιοὶ παρουσιάσθηκαν με μεγαλύτερη τέχνη, ιδίως οἱ κ.κ. Μ. Κοκκίνης καὶ Ὁρ. Μακρῆς. Ἡ κ. Κατσέλη στὸν ἐλαφρὸ ρόλο τῆς «φίλης» δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξῃ ὅλη τὴ δυναμικότητά της καὶ δὲν ξαίρω ἂν φταίῃ ὁ ρόλος ἢ ἂν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὸ σοβαρὸ δραματικὸ θέατρο, στὸ ἐλαφρὸ τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Ὁ Μ. Μπούχλης ὡς ποιητῆς (Λάμπης Σκοτάδης) ἦταν κάπως ὑπερβολικὸς καὶ ἀπίθανος, οἱ ἄλλοι ἥθοποιοὶ ἐκράτησαν τυπικὰ τοὺς ρόλους τῶν χωρὶς ιδιαίτερο χρῶμα.